

Fare er, da Reservecapitalen er henved 5 Mil-
lioner, selv om det kan gaa en Tid endnu
paa denne Maade, forekommer det mig ikke
at være rigtigst for at opretholde en unatur-
lig Tilstand af lade Overformynderiet benytte
sin Reservecapital, som ikke er bestemt dertil,
men som tidligere er opsparet, fordi man ikke
gav Datidens umyndige, hvad man maatte
kunde give dem. Fordi visse Personer skulde
have haft disse Penge for 20—30 Aar siden,
er der ikke Grund til at give de nuværende
umyndige mere af den Reservecapital, der
er dannet, medens Tiden var ganske ander-
ledes.

Breinholt-Baudborg: Jeg kan næsten
i et og alt slutte mig til det, som det ærede
Fleretal har udtalt i Betænkningen om det
foreliggende Lovforslags Uantagelighed og
Ubrugelighed; men da det af tvende ærede
Medlemmer bestaaende Mindretal i sin Sær-
betænkning har udtalt sig med ganske samme
Bestemthed om Lovforslagets Uantagelighed
i den foreliggende Skikkelse, skønner jeg ikke
rettere, end at der i saa Henseende ikke er
nogen egentlig Bæsforskel mellem Fler-
tallets og Mindretallets Opfattelse. Det er
jo givet, at begge med stærkt Ord have ud-
talt sig imod det foreliggende Lovforslag, at
de begge finde det ubrugeligt og med samme
Styrke forlange, at det skal forkastes, som
det foreligger. Jeg har ønsket at fastslaa
dette, før jeg gaar over til at omtale den
Gradsforskel, som unøgtelig er til Stede
mellem Fleretallet og Mindretallet, den Grads-
forskel nemlig, at medens Fleretallet mener,
at man ikke kan gøre andet ved dette ubru-
gelige Lovforslag end purt at forkaste det,
mener Mindretallet, at der endnu staar en
anden Vej aaben, nemlig den at gøre Lov-
forslaget brugeligt. Der er altsaa ganske vist
en bestemt Forskel, og hvis man vil træffe
sin Afgørelse med Hensyn til hvilken af disse
to Opfattelser man skal slutte sig til, er det
vel temmelig givet, at det her som saa ofte
i Livet kommer an paa det individuelle Syn,
hvormed man ser paa Sagen.

Der er jo dem, som maatte ret mange,
hvad jeg saa godt kan forstaa, der mene,
at man slet ikke skal lovbinde Renten, at
Penge ere en Vare som enhver anden, en
Vare, som enhver kan tage saa meget eller
saa lidt for, som han kan faa, medens der
er andre, der mene, at det er at gaa vel
vidt, og at selv om man vil gaa saa vidt,
over for privates Pengetransaktioner, vil det
paa ingen mulig Maade medføre, at man
derfor skal være enig i, at det tillige skulde
gælde Midler, som enten direkte tilhøre
Staten eller bestyres under Statens Ga-

ranti, idet det med saadanne Midler ikke
forholder sig som med private Midler. De
private kunne tage saa meget, de ville, i
Rente, og samtidig sige: Vi nøjes med
mindre Sikkerhed; til Gengæld for den højere
Rente, vi opnaa, ere vi tilfredse med at løbe
en vis Risiko. Det er jo vistnok med fuld
Føje, naar det ærede Mindretal i sin Be-
tænkning har troet at kunne gaa ud fra som
en almindelig Regel, at jo højere Renten er,
desto ringere er Sikkerheden. Man kan
fuldstændig overlade til de private i denne
Henseende at handle, som de ville, om de
ville have højere Rente og mindre Sikker-
hed eller omvendt. Men noget ganske andet
er det med Hensyn til de Midler, Staten
bærer Ansvar for. Der gælder det ikke om
at faa en lille Smule højere eller lavere
Rente. Der kommer det først og fremmest
an paa, at disse Midler anbringes sikkert og
godt. Jeg kan i mange Henseender spare
mig den Udvikling, jeg havde tænkt mig at
fremkomme med paa dette Punkt, idet den
sidste ærede Taler paa saa mange forskellige
Punkter netop har udviklet det, jeg havde
tænkt mig at sige og selvfølgelig har udvik-
let det paa en meget bedre og klarere Maade,
end jeg vilde have været i Stand til. Jeg
skal derfor med Hensyn til denne Udvikling
i det væsentlige slutte mig til hans Ud-
talelser.

Nu er der et Spørgsmaal, der i denne
Sag har en overordentlig Betydning, som
den ærede sidste Taler ogsaa var stærkt inde paa
og som for øvrigt alle de Talere, der have
haft Ordet, have berørt, nemlig Spørgs-
maalet om, hvad der er den almindelige
Rente her i Landet for Øjeblikket. Den
ærede Ordfører har paa givne Anledning al-
deles bestemt fralagt sig, at han nogen Sinde
skulde have sagt, at den almindelige Rente
nu for Tiden ligger mellem $3\frac{1}{2}\%$ og $3\frac{3}{4}\%$
pCt. Jeg tror dog, at den meget ærede
Ordførers Husommelse paa dette Punkt ikke
har været saa overordentlig korrekt, som den
kunde have været. I alt Fald har jeg gjort
mig den Ulejlighed at se tilbage til hans Ud-
talelser ved Ite Behandling. Jeg finder
da, at han efter min Formenting med stor
Sikkerhed har hævdet, at Renten var vel
ikke $3\frac{1}{2}\%$ pCt., men efter en yderligere Ud-
vikling og en Beregning, som jeg i Virkelig-
heden ikke tror var for lav, og som navnlig
den sidste ærede Taler har paavist egentlig
var for høj, kom han til, at et Kredit-
foreningslaan nu som Regel var et Laan
til mellem $3\frac{1}{2}\%$ og $3\frac{3}{4}\%$ pCt.s Rente. Det
er altsaa i Virkeligheden dette Vidnesbyrd,
— og det er jo ikke noget for Mindretallet
partist Vidnesbyrd —, jeg her vil holde mig